

pa naj njene pravne učinke v razumnem obdobju po izdaji sodbe, in sicer največ eno celo koledarsko leto po 1. januarju po izdaji sodbe.

Tožba Komisije temelji na teh treh tožbenih razlogih:

- (a) Komisija v prvem tožbenem razlogu, ki se nanaša na napačno uporabo prava v zvezi s pravno podlago izpodbijane uredbe (kršitev člena 43(2) PDEU), trdi, da je Svet storil, ker je predlog Komisije razdelil in del tega predloga sprejel na podlagi člena 43(3) PDEU, sam naj bi ta predlog v celoti temeljil, kot je Komisija navedla, na členu 43(2) PDEU. Izpodbijana uredba vsebuje določbe, ki ne spadajo na področje uporabe člena 43(3) PDEU, ki je lahko pravna podlaga zgolj za ukrepe določanja in dodeljevanja možnosti ribolova.
- (b) Komisija v drugem tožbenem razlogu, ki se nanaša na pomembno napačno uporabo prava v zvezi s postopkom odločanja in institucionalnimi prerogativami Evropskega parlamenta glede sodelovanja v rednem zakonodajnem postopku ter Evropskega ekonomsko-socialnega odbora glede ustreznega posvetovanja (kršitev členov 294 in 43(2) PDEU), trdi, da je Svet del zadevnega predloga sprejel sam, medtem ko naj Evropski parlament ne bi sodeloval pri njegovem sprejetju, kot bi to moral v rednem zakonodajnem postopku, z Evropskim ekonomsko-socialnim odborom pa se naj ne bi ustrezno posvetovalo.
- (c) Nazadnje Komisija v tretjem tožbenem razlogu, ki se nanaša na sprejetje izpodbijane uredbe, brez predloga Komisije ali temeljne spremembe narave predloga Komisije (fr. *dénaturation*) (kršitev člena 17 PEU in člena 43(3) PDEU), pojasnjuje, da je razdelitev predloga, ki jo je opravil Svet, in posledična sprememba pravne podlage njenega dela povzročila temeljno spremembo narave predloga Komisije, kar naj bi bilo v nasprotju z izključno pravico Komisije do pobude.

(¹) UL L 352, str. 10.

Tožba, vložena 19. marca 2013 – Evropska komisija proti Kraljevini Belgiji

(Zadeva C-139/13)

(2013/C 156/34)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: D. Maidani in G. Wils, agenta)

Tožena stranka: Kraljevina Belgija

Predloga tožeče stranke

Komisija Sodišču predlaga, naj

— ugotovi, da Kraljevina Belgija s tem, da do 28. junija 2009, to je v roku, določenem v členu 6 Uredbe (ES) št. 2252/2004 (¹), ni zadostila tehničnim zahtevam v zvezi z izdajo biometričnih potnih listov s prstnimi odtisi v skladu z določbami Odločbe Komisije C(2006) 2909 z dne 28. junija 2006, ni izpolnila obveznosti iz te uredbe, ter;

— Kraljevini Belgiji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija Kraljevini Belgiji s tožbo očita, da v roku, določenem z Uredbo (ES) št. 2252/2004 ni sprejela potrebnih ukrepov za zagotovitev izdaje biometričnih potnih listov s prstnimi odtisi.

(¹) Uredba Sveta (ES) št. 2252/2004 z dne 13. decembra 2004 o standardih za varnostne značilnosti in biometrične podatke v potnih listih in potovalnih dokumentih, ki jih izdajo države članice (UL L 385, str. 1).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichts Frankfurt am Main (Nemčija) 20. marca 2013 – Annett Altmann in drugi proti Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Zadeva C-140/13)

(2013/C 156/35)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Doris Anschutz, Heinz Anschutz, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Andrea Arnold, Klaus Arnold, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele, Karl-Heinz Aubele

Tožena stranka: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je združljivo s pravom Evropske unije, da se lahko zavezujoča dolžnost varovanja zaupnih podatkov, ki jo imajo nacionalni organi, ki opravljajo nadzor nad podjetji, ki opravljajo finančne storitve, in ki temelji na zadevnih pravnih aktih prava Unije (v tem primeru Direktiva 2004/109/ES ⁽¹⁾, Direktiva 2006/48/ES ⁽²⁾ in Direktiva 2009/65/ES ⁽³⁾), ustrezno preneseni v nacionalno pravo, v Zvezni republiki Nemčiji s členom 9 Kreditwesengesetz (zakon o bančništvu) in členom 8 Wertpapierhandelsgesetz (zakon o trgovanju z vrednostnimi papirji), krši z uporabo in razlago nacionalne procesnopravne določbe, kot je člen 99 VwGO (Verwaltungsgerichtsordnung, zakonik o upravnem postopku)?
2. Ali se lahko nadzorni organ, kot je zvezni urad za nadzor finančnih storitev, v razmerju do osebe, ki je pri njem zaprosila za dostop do podatkov o določenem ponudniku finančnih storitev v skladu z nemškimi zakonom o svobodi obveščanja, sklicuje na dolžnost varovanja zaupnih podatkov, ki ga zavezuje med drugim na podlagi prava Unije in ki je urejena v členu 9 zakona o bančništvu in členu 8 zakona o trgovanju z vrednostnimi papirji, če je bil bistveni poslovni model družbe, ki je ponujala finančne storitve, vendar je medtem zaradi insolventnosti prenehala poslovati in je v likvidaciji, sistematično pripravljena naložbena goljufija, povezana z zavestnim oškodovanjem vlagateljev, in so bili odgovorni te družbe pravnomočno obsojeni na večletno zaporno kazen?

⁽¹⁾ Direktiva 2004/109/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2004 o uskladitvi zahtev v zvezi s preglednostjo informacij o izdajateljih, katerih vrednostni papirji so sprejeti v trgovanje na reguliranem trgu, in o spremembah Direktive 2001/34/ES (UL L 390, str. 38).

⁽²⁾ Direktiva 2006/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2006 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti kreditnih institucij (UL L 177, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, str. 32).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) 26. marca 2013 – Nickel & Goeldner Spedition GmbH proti Kintra UAB, v stečajju

(Zadeva C-157/13)

(2013/C 156/36)

Jezik postopka: litovščina

Predložitev sodišče

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranki v postopku v glavni stvari

Vložnica kasacijske pritožbe: Nickel & Goeldner Spedition GmbH

Druga stranka v postopku s kasacijsko pritožbo: Kintra UAB, v stečajju

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Če je tožbo vložil stečajni upravitelj tožeče stranke, ki ravna v interesu vseh upnikov podjetja ter si prizadeva povrniti podjetju plačilno sposobnost in povečati vrednost premoženja podjetja v stečajju, da bi bilo lahko poplačanih čim več terjatev upnikov – pri čemer je treba opozoriti, da se skuša enak učinek doseči na primer s tožbo stečajnega upravitelja za izpodbijanje pravnih dejanj (*actio Pauliana*), za katero je bilo potrjeno, da je tesno povezana s postopkom zaradi insolventnosti – in upoštevajoč dejstvo, da se v obravnavani zadevi poplačilo dolgovane zneska zahteva na podlagi Konvencije o pogodbi za mednarodni cestni prevoz blaga (Konvencija CMR) in litovskega civilnega zakonika (splošne določbe civilnega prava) iz naslova opravljenega mednarodnega prevoza blaga: ali je treba tako tožbo šteti za tesno povezano (z neposredno povezavo) s postopkom zaradi insolventnosti tožeče stranke, ali je treba pristojnost za njeno obravnavanje določiti v skladu z določbami Uredbe št. 1346/2000 ⁽¹⁾ in ali je zajeta z izjemo od uporabe Uredbe št. 44/2001? ⁽²⁾

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas prosi Sodišče za pojasnilo, ali se je treba sklicevati na člen 44(3)(a) Uredbe št. 1346/2000 in te uredbe ni mogoče uporabiti, ker se pristojnost za zadevo določi v skladu s členom 31 Konvencije CMR kot določbo specialne konvencije, če je zadevna obveznost (obveznost tožene stranke, ki izhaja iz neizpolnitve pogodbenih obveznosti, da insolventni tožeči stranki plača dolgovani znesek iz naslova mednarodnega prevoza blaga za zamudnimi obrestmi) nastala pred uvedbo postopka zaradi insolventnosti nad tožečo stranko.

3. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen in obravnavani spor spada na področje uporabe Uredbe št. 44/2001, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas prosi Sodišče za razlago, ali je v obravnavanem primeru, če člen 31(1) Konvencije CMR in člen 2(1) Uredbe št. 44/2001 nista v nasprotju in če se ugotovi, da sporna razmerja spadajo na področje uporabe Konvencije CMR (specialne konvencije), treba šteti, da se morajo pri ugotavljanju, sodišča katere države so pristojna za obravnavani spor, uporabiti pravila iz člena